

Broedt het bokje, *Lymnocryptes minimus* (Brünn.) in Nederland?

In aansluiting op het zeer interessante artikel van de Vries over het broeden van het bokje in Nederland op pagina 95 en volgende van Limosa, 15, kan ik nog mededelen dat ook de eieren in het Leids Museum de onderstelling van de Vries bevestigen. De maten en gewichten van twee eieren zijn nl.: $38,6 \times 27,1$ mm en 678 mgr en $37,3 \times 27$ mm en 632 mgr. Bovendien is er nog een derde ei, ook vermoedelijk van het bokje, van $37,5 \times 27,2$ mm en 695 mgr. (W. Hellebrekers).

De door mij in bovenaangehaald artikel geopperde onderstelling wint aan zekerheid doordat ons clublid Jhr mr F. de Roy van Zuidewijn te 's Hertogenbosch mij schrijft, dat hij een ei dezer soort bezit, dat genomen is uit de oviduct van een, in de onmiddellijke nabijheid van den Bosch, door wijlen den heer M. Staalenberg geschoten ♀. (de V.).

In het binnenland broedende noordsche sterns, *Sterna macrura* Naum.

Onder „Aldemiede”, eenige kilometers ten ZO van Leeuwarden, hoorde en zag ik, begin Juni van dit jaar eenige paartjes van de noordsche stern, die te midden van eene, in de weilanden zeer verspreid nestelende kolonie van vischdieven en kapmeeuwen broedden. In deze zelfde omgeving constateerde J. D a a l d e r Dzn., van Oosterend op Texel, het broeden der soort reeds in 1903. (de V.).

Korte mededeelingen**Een oude terugmelding van den reiger (*Ardea cinerea*).**

In het Nederlandsch Tijdschrift voor Liefhebbers der Jagt en Visserij, 6e jaargang, 1858, vond ik het volgende bericht: „In de provincie Oran in „Algiers is gedurende de laatste maanden van 1858 een reiger gevangen, die „aan een zijner pooten een koperen bandje droeg, waarop: „Royal Hawking „Club 1850 Loo in the Netherlands”.

Bij de valkenjacht was het gebruikelijk gevangen reigers van een ring te voorzien. De hier vermelde vogel overleefde de vangst nog 8 jaren en levert een trekgegeven van zeer ouden datum. J. G. v a n M a r l e.

Grutto's (*Limosa limosa*) op de trek reeds gepaard?

Op 23 Maart 1943 observeerde ik een troep van circa 250 grutto's op een sliktig terrein buitendijks bij Etersheim en zag toen eens een copulatie, zodat het vermoeden, dat de soort bij aankomst op de broedplaats al gepaard is (N i e t h a m m e r, Handbuch, III, p. 242), hierdoor versterkt wordt. A. L. J. v a n I j z e n d o o r n.

Over de balts bij de fuut (*Podiceps cristatus*).

Op 5 Maart 1943 in de late namiddag, zag ik op het meer te Lutjeschardam een futenpaartje (doortrekkers!), dat baltsuitingen vertoonde, die afweken van die, welke ik in de mij ter beschikking staande literatuur beschreven vond. Op een meter of twee van elkaar dreven de beide futen op het water — niet zoals men ze gewoonlijk ziet met uitgestrekte hals, maar met de

hals s-vormig gebogen op de rug. De kragen en kuiven waren in al hun pracht wijd uitgespreid. Eensklaps dook een vogel het water in, kwam na een tiental seconden weer boven en begon dan — in de hierboven beschreven houding te roepen met een kort enigszins gansachtig-nasaal „ga, ga, ga...”. Het andere ex., dat vlak na de eerste was ondergedoken, kwam ook steeds even later weer omhoog en riep — eveneens in de beschreven houding — als antwoord op de eerste partner, ook het reeds eerder genoemde geluid (soms echter iets anders van klankkleur en snelheid, naar ik meende). Tijdens dat roepen naderden de partners elkaar tot zeer dichtbij. Dit spel bleef zich voortdurend herhalen tot diep in de schemer.

Op 18 Maart d.a.v. nam ik op het IJsselmeer bij Blokker een ander futenpaartje op doortrek, waar, dat tijdens de „Katzenpose” (Niet hamer, Handbuch III, p. 19) een détail vertoonde, dat ik nergens vind vermeld. Tijdens deze „pose” trok nl. beurtelings nu eens de eene, dan weer de andere partner met een vrij snelle ruk zijn lange hals in (waarbij de snavel in horizontale stand bleef). Deze „harmonica-halsbeweging” werd ongeveer een minuut achtereenvolgend uitgevoerd; daarna gingen beide vogels duiken.

A. L. J. van IJzendoorn.

Vreemd gedrag van een merel (*Turdus merula*).

Op 19 Maart 1943, tegen het vallen van de avond, zag ik in een park te Hoorn een ♂ merel, die door zijn gedrag mijn aandacht trok. Halverwege in een jong berkje, temidden van ander loofhoutstruweel, zat hij op een vreemde ingetogen manier te zingen en te imiteren; met een „faussetstem” werden allerlei spreekwachtige, vaak schrille geluidjes ten gehore gebracht. Daarbij draaide de vogel in een cirkel rond en boog vaak heel diep de kop voorover, vooral bij het uiten van een schor, hees geluid, dat wel iets leek op de hese lokroep van de spotvogel. Hij maakte de indruk van een zanger op het toneel, die al zingend naar alle kanten voor het applaus bedankte! De staart werd tijdens dit „buigend zingen” waaivormig uitgespreid. Er bevond zich geen enkele andere vogel in de naaste omgeving. De vogel scheen ten prooi aan een hevige emotionele opwindning.

Ondanks het feit dat ik er sindsdien steeds op lette, heb ik iets dergelijks nimmer meer waargenomen. Niet hamer vermeldt ook niets over dit gedrag.

A. L. J. van IJzendoorn.

Literatuur.

Leon Lippens (Membre du Conseil Supérieur de la Chasse, Administrateur du Royal St. Hubert Club de Belgique, Secrétaire du Comité International pour la Préservation des Oiseaux), Les Oiseaux d'eau de Belgique. Illustré de vingt et une planches en couleurs d'après les aquarelles de Ingeborg Frederiksen. 1941. Editeur E. Vercruyse-Vanhove, Saint-André-lez-Bruges. Prijs 185 francs.

Onder dezen titel behandeld de schrijver de z.g. watervogels van België, n.l.: Ciconiidae, Plegadidae, Ardeidae, Phoenicopteridae, Anatidae, Phalarocoracidae, Sulidae, Podicipidae, Colymbidae, Oediceramus, Cursoriidae, Charadriidae (met uitzondering van het genus *Scolopax*),